

Legyetek bátrak

„Legyetek bátrak, és ő megerősíti a szíveteket, mindnyájan, akik az Úrban reménykedtek.”

Zsoltárok 31:24

A Szentírás arra buzdítja az Úr népét, hogy legyenek tele hittel, reménnyel, bizalommal és hittel. Ha körülnézünk a világban, láthatjuk, hogy ennek különleges okai vannak. A világon az emberek többsége tele van félelemmel, aggodalommal, bizalmatlansággal és gondokkal. Emiatt nem tudják kihozni a legtöbbet az élet lehetőségeiből. Sokféle irányból látják a bűn és a bajok csapdáit, ezért okuk van a bizalmatlanságra, a félelemre.

Az igazi keresztények azonban különleges kapcsolatba kerültek Istennel, és ő is velük. Ő biztosította őket arról, hogy felügyeli ügyeiket, ami nem lett volna tapasztalatuk, ha nem kerültek volna kapcsolatba vele. Ezért reménykedniük kell benne és bízniuk kell benne. Figyelniük kell azokra a dolgokra, amelyeket ő mondott, és bátorságot meríteni abból a gondolatból, hogy minden tapasztalatuk az ő felügyelete alatt áll. 2 Korinthus 4:15-17

Isten népe kilépett a világból, és csatlakozott az Úr Jézus Krisztus zászlajához – az igazságosság, az igazság, a szentség és a bűn elleni küzdelem zászlajához. Erős ellenségek fogják őket ostromolni. Számukra maga a Sátán fog felvonulni, aki megpróbál majd ellenállni nekik, ahogyan Isten minden tervének is ellenállt. Nem támadhatja meg közvetlenül az Urat, de támadhatja a tervét és azokat, akik hisznek benne. Sátán volt az, aki Jézus és az apostolok idején lázadásokat, zavargásokat és üldözéseket szított, és aki azóta is elnyomja az Úr népét. 2 Korinthus 2:11; 11:14; 2 Thesszalónika 2:7-10; 1 Péter 5:8,9

Sátán nem saját kezűleg tette ezeket a dolgokat, hanem megtévesztett szolgálói keresztül (2 Thesszalóniki 2:11). Mindig is ellenezte az igazságosságot és mindazokat, akik szeretik az igazságosságot. Ezért a keresztényeknek nagy bátorsággal kell rendelkezniük, mert ha hagyják, hogy az ellenség legyőzze bátorságukat, akkor hamarosan teljesen kiűtheti őket a csatából. A visszavonuló, bátorságát vesztett katona kevés hasznát veszi a csatában. Ahelyett, hogy elveszítenénk bátorságunkat, földi érdekeinket át kell adnunk Atyánknak, és bízni kell benne, hogy a jelen életben ő fog minket vezetni, és mindent a jóra fog

fordítani, hogy „” azoknak, akik „az ő szándéka szerint elhívottak”. Róma 8:28

Az ellenség mellett a világ általános szelleme is ellenünk van. A világ gyakran bolondnak tart minket, amiért azt gondoljuk, hogy különleges isteni felügyelet alatt állunk. Egy ilyen szellem csendben azt mondhatja nekünk: „Isten teremtette az összes világot, a több ezer angyalt és mindent az univerzumban. Gondolod, hogy különös érdeklődést tanúsít irántad? Ha van Isten, ő olyan nagy, mi pedig olyan kicsik vagyunk, hogy nem vehet ránk figyelmet.” Így hitünk megrendülhet. Bátorságra van szükségünk, és reménykednünk kell az Úrban. Ahogy Pál kifejezi: „Mi pedig nem a világ szellemét kaptuk, hanem az Istentől való szellemet.” 1 Korinthus 2:12

Ezenkívül ott van még a saját bukott testünk is. Mindannyian magunkban, a saját testünkben hordozzuk a legfélelmetesebb ellenséget. (Róma 7:18,25). A Szentírás azt tanítja, hogy amikor átadtuk magunkat az Úrnak, és ő megadta nekünk a Szentlelkét, akkor megkezdődött bennünk egy átalakulási folyamat, és „Krisztusban” új teremtmények csíráivá váltunk. (Róma 12:1,2; 2 Korinthus 5:17). Ez az új teremtmény, az új elme, akarat és jellem a halandó testünkben fejlődik a feltámadás, vagyis a szellemi születés pillanatáig,

amikor átlépünk a földi állapotból a mennyei állapotba (). „[Az új teremtmény] romlandóságban vetetik el, romolhatatlanságban támad fel; gyalázatban vetetik el, dicsőségben támad fel; gyengeségben vetetik el, erőben támad fel; természetes testben vetetik el, szellemi testben támad fel.” 1 Korinthus 15:42-44

Mindazonáltal, amíg testben vagyunk, mindannyian küzdünk a test bukott hajlamaival. Ugyanakkor, mint új teremtmények, elutasítottuk ezeket – hát fordítottunk a bűnnek (Róma 6:1,2,11,12). A földi érdekeket és reményeket felcseréltük a mennyei érdekekre és reményekre. Az Úr napi tapasztalatainkon keresztül tesztel minket. Mindig ébereknek kell lennünk, hogy legyőzzük a testet. Nagy bátorságra van szükség ahhoz, hogy legyőzzük a bűnre való hajlamát. Még nagyobb bátorságra van szükség ahhoz, hogy miközben folyamatosan küzdünk testünk gyengeségei és törékenysége ellen, és jó mértékben legyőzzük azokat, emellett még áldozatot is hozunk és szolgáljuk az Urat. Mindehhez nagy bátorságra van szükség, és önmagunkban nem vagyunk elégségesek. 2 Korinthus 3:5; Filippi 3:3

Arra buzdítanak minket, hogy bízzunk az Úrban, és biztosítanak arról, hogy „mindent megtehetünk

Krisztusban, aki megerősít minket” (Filippi 4:13). Csak az Ő ereje elégséges számunkra. Minden bátorságunkra, minden hitünkre és reményünkre – minden hasznos elemre, amit a küzdelembe bevethetünk – szükség lesz ahhoz, hogy elnyerjük a végső győzelmet. Az Úr azonban elegendő kegyelmet ad ahhoz, hogy győztesek legyünk (2 Korinthus 12:9; Zsidók 4:16). Ez nem azt jelenti, hogy bármelyikünk is tökéletes életet fog élni, vagy hogy mindig teljes mértékben bátorságot fogunk tanúsítani. Lehet, hogy időnként kudarcot vallunk, de szerető Mennyei Atyánk vezet minket, és értékes tanulságokat fogunk levonni a hibáinkból.

Különböző fajta bátorság

Néhányan, akiknek erősebb a hitük és a reményük, és akiknek elméje teljes mértékben az Úrra összpontosul, bátran haladtak előre. Ez „jó bátorság” abban az értelemben, hogy erős bátorság, megfelelő bátorság. A szövegünkhöz kapcsolhatjuk azt a gondolatot, hogy „az Úrban való reményünket” jó bátorság, helyes bátorság, istenfélő bátorság kell alátámasztania és megerősítenie.

Van azonban olyan bátorság is, amely a büszkeségből fakad, és azt mondja: „Ne hátrálj meg! Ne hagyd, hogy bárki is megelőzzön!” A csatában a katonák versengenek egymással, mert valami

különösen feltűnő dolgot akarnak véghezvinni, amiért vezetőjük vagy bajtársaik tapsolnak nekik. Szükségük van valamire, ami inspirálja őket – talán a hírnév iránti vágyra –, hogy bátorságot merítsenek abból, hogy kockáztassák az életüket, vagy hogy mások életét vegyék el (). Ez az a fajta bátorság, amely látszólag segít nekik a csatában győzelmet aratni, bár méltatlan indíték a bátorság inspirálására.

A helyes elvekből fakadó bátorság azonban, amely a hitben és az Úrba vetett bizalomban gyökerezik, nem dicsekvés vagy hencegés, hanem nemes és Istennek tetsző. Forrása annak a felismerésében rejlik, amit Isten ígért, hogy ő figyel minket, és azt akarja, hogy fia társörökösei legyünk az ő királyságában. (Róma 8:17; Jelenések 3:21). Ő alaposan megpróbál minket, hogy lássa, hűségesek leszünk-e. Ez a bátorság mindig azt jelenti, hogy a dolgokat a helyes módon, az Úr módján tesszük.

A buzdítás minden helyzetben érvényes

Ez a megfelelő bátorságra való buzdítás életünk minden területén hatással van ránk, függetlenül attól, hogy milyen helyzetben vagyunk. Vonatkozik azokra is, akik bizonyos mértékű hatalommal és befolyással rendelkeznek – hogy legyenek elég bátrak ahhoz, hogy a helyes dolgot tegyék – azt, amit az Úr

akarátának tartanak. Ez a bátorság azt mondja nekünk: „Tedd a kötelességed, bármi is legyen az Úr akarod. Bízz az Úrban, még akkor is, ha motivációdát gyakran félreértik.” Jó bátorsággal kell kiállnunk a helyes mellett, függetlenül attól, hogy jutalmunk ebben az életben vagy a jövőben vár ránk. Emlékezzünk az Úr szavaira, amelyeket Jósua izraeli vezetői pályafutásának kezdetén mondott neki: „Légy erős és nagyon bátor. Gondosan tartsd be az egész törvényt, ... ne térj el tőle jobbra vagy balra.” Jósua 1:7

A bátorságra való buzdítás a keresztény üzletemberekre is vonatkozik. A világi barátok azt mondhatják: „Bukni fogsz az üzletben. Nem hirdetheted az üzletedet. Ha az igazat mondod, az emberek nem fognak támogatni téged; olyan helyre mennek, ahol hazugságokat mondanak nekik.” Ha a keresztény megfogadja ezt a tanácsot, akkor talán nagyobb üzletet fog csinálni, de életének legfontosabb ügyében – az igazságos jellem kialakításában és gyakorlásában – kudarcot vall.

Ugyanez vonatkozik az Úr minden szentségére, függetlenül az életben betöltött helyzetüktől vagy helyüktől. Mindenkinek a helyes elveket kell képviselnie, és nem szabad gyávának vagy félénknek lennie, amikor szavakkal és tettekkel kifejezi keresztény jellemét. (János 3:21; Jakab

1:22,25). Ha egy elv forog kockán, ki kell állnunk és azt mondanunk: „Így gondolom, és köteles vagyok fenntartani az álláspontomat. Megelégszem azzal, hogy azt teszem, amit kötelességemnek érzek, nem akarok másokat kényszeríteni, de hűséges leszek azokhoz az elvekhez, amelyekben hiszek.” Így még azok is, akik másképp gondolkodnak (), tudni fogják, hogy az, aki hozzájuk szól, meggyőződéssel rendelkezik, és bátran, őszintén és őszintén fejezi ki azt. Róma 12:17

A hithez arányos bátorság

Krisztus nyomdokaiban járók életében mindannyian megpróbáltatásokkal és nehézségekkel kell szembenézniük. A helyes bátorság minden Isten gyermekében megtalálja a lehetőséget, hogy megnyilvánuljon. Ez az a fajta bátorság, amelyet az Úr keres, és amelynek a győztesekben meg kell lennie. Csak nekik lesz helyük a mennyek országában. Így tehát a szövegünk tanulsága a következő: Legyetek bátrak, mert így bizonyíthatjuk hitünket az Úrban. Azok, akik reménykednek benne és hűségesek hozzá, hűségüknek és hitüknek megfelelő bátorsággal fognak cselekedni. Máté 9:29

Ez a fajta bátorság minden körülmények között mellettünk áll. Urunk egy alkalommal így szólt

tanítványaihoz: „Az én nevemért fogtok kormányzók és királyok elé állítani. ... Ne aggódjatok, hogy mit fogtok mondani, mert abban az órában megadatik nektek, mit kell mondanotok.” (Máté 10:18,19). Itt a gondolat úgy tűnik, hogy: „Ne aggódjatok, ha hatalmasságok elé állítanak titeket.” Az Úr népe, bármilyen körülmények között is, olyan hittel és bizalommal fog Istenben bízni, hogy bátran fog viselkedni, és minden élethelyzetben az isteni erőre fog támaszkodni.

Az, ahogyan Isten szavakat és bölcsességet ad nekünk, a körülményektől függően változhat. Lehet, hogy mások javaslatai révén, talán mások tapasztalatainak meghallgatásával, vagy lehet, hogy egy különösen hasznos bibliai szöveg jut eszünkbe. A gondolat az, hogy teljes mértékben bízunk az Úrban, és ne féljünk. Zsidók 13:6

Az Úr a fenti szavakat tanítványaihoz, tanulatlan emberekhez intézte. Az, hogy „kormányzók és királyok” elé állítják őket, természetesen nagy aggodalmat okozott nekik. Mit mondjanak? Hogyan válaszoljanak ezeknek az embereknek, ezeknek a nagy, tanult embereknek? A tanítványok nagyon alázatosak voltak, és tudatában voltak tudatlanságuknak, de az Úr vezette őket. Akkoriban az oktatás sokkal kevésbé volt általános, mint manapság. Ma gyakorlatilag mindenki rendelkezik

valamilyen mértékű oktatással. Mindazonáltal az Úr biztosítéka ma is érvényes ránk, ahogyan tanítványaira is érvényes volt.

Ha bármilyen szorult helyzetben vagy nehézségben vagyunk, emlékeznünk kell arra, hogy a Szentírás biztosít minket: „Az Úr angyala táboroz azok körül, akik őt félnek [tisztelik], és megszabadítja őket” (Zsoltárok 34:7). Ez a gondolat megnyugtatja és összeszedi a gondolatainkat, és lehetővé teszi, hogy bátran viselkedjünk, tudva, hogy szoros kapcsolatban állunk vele. Így teljes bizalommal fordulhatunk az Úrhoz. Továbbá rájövünk, hogy nem vagyunk elég bölcsek ahhoz, hogy teljes mértékben megértsük, mi lehet Isten szándéka velünk kapcsolatban minden egyes tapasztalatunkban. Ezért nem tudjuk, hogyan fog az Úr dönteni ebben vagy abban a kérdésben.

„A hit szilárdan bízhat benne”

A korai tanítványok elgondolkodtak azon, amit Jézus magáról megjósolt. Péter bizalommal mondta neki: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia!” (Máté 16:16). Bizonyára azt gondolták: Hogyan engedhetné Isten, hogy bármi baj érje őt? A tanítványok arra a következtetésre jutottak, hogy ezek a szavak csak képletes kifejezések lehetnek, mint amikor azt

mondta nekik, hogy meg kell enniük a testét és inniük a vérét (János 6:53–56). Így amikor azt mondta: „Az Ember Fia ... keresztre fogják feszíteni”, azt gondolták, hogy ez is egyike azoknak a furcsa mondásainak, amelyeket nem tudnak megérteni. Máté 26:2

Ezért a tanítványok nagyon zavarodottak, csodálkoztak és megdöbbentek, amikor Jézust letartóztatták és a zsidó Sanhedrin elé vitték, és ő, ahelyett, hogy hatalmát és ékesszólását használta volna, hallgatott, és hagyta, hogy ellentmondjanak neki és rágalmazzák. Aztán Mesterüket Pilátus elé vitték. A tanítványok azt gondolták, hogy Jézus biztosan nem fog habozni a római helytartó előtt! Ezért ismét meglepődtek és megdöbbentek, amikor a dolgok teljesen ellentétesen alakultak, mint amire számítottak. Mégis, Urunk részéről ez a lépés szükséges volt a Mennyei Atya tervében, nem csupán Jézus számára, hogy szenvedjen, majd belépjen dicsőségébe, hanem a világ számára is, mert a megváltás árát, egy tökéletes emberi életet, „mindenkiért való váltságul” kellett megfizetni. 1 Timóteus 2:5,6; 1 Korinthus 15:22; Róma 5:18

Ha Isten bölcsességében a legjobb, hogy bármilyen módon megsebezzen és megszégyenítsen minket, ahogyan azt Mesterünkkel tette, akkor bátraknak kell lennünk. Ő megerősíti a szívünket, mert bízunk

benne és bízunk abban, hogy ő irányítja a tapasztalatainkat. Tudjuk, hogy ő túl bölcs ahhoz, hogy hibázzon, és hogy mindennek, amit megenged, biztosan van oka, indoka, bármi is legyen az. Biztosan tudjuk, hogy a szentek drágák az Úr szemében, és egyedülálló módon kedvesek neki.
Zsoltárok 17:8

Bármi is legyen számunkra egy ügy kimenetele, azt az Úrtól kell elfogadnunk, függetlenül attól, hogy meg tudjuk-e érteni az okát vagy sem. Hitünknek és reményünknek kell lennie, még akkor is, ha az út rögös, és a dolgok éppen ellenkezőleg alakulnak, mint amire számítottunk. „Várj az Úrra, légy bátor, és ő megerősíti a szívedet; várj, mondom, az Úrra.”
Zsoltárok 27:14